

Lee Child
și Andrew Child

Mai bine mort

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©Jake Sargeant/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina-Gabriela Teodorescu
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE

Mai bine mort / Lee Child, Andrew Child ; trad. din lb. engleză de
Constantin Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2022
ISBN: 978-606-40-1545-7

I. Child, Andrew
II. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111

Titlul original: Better Off Dead
Autori: Lee Child și Andrew Child

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2021
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1545-7

Unu

La ora 23, străinul se postă sub stâlpul de iluminat stradal, conform înțelegerii.

Stâlpul fusese ușor de găsit, așa cum i se și spusese. Era singurul din tot complexul care încă funcționa și se afla tocmai în capătul cel mai îndepărtat, la nici doi metri distanță de gardul metalic care separa Statele Unite de Mexic.

Era singur. Și neînarmat.

Conform înțelegerii.

Mașina se ivi la 23:02, apropiindu-se printre cele două rânduri de garaje paralele încuiate. Și ele tot metalice. Cu acoperișurile deformate de soare. Și pereții zgâriați de nisip. Cinci pe dreapta. Patru pe stânga. Plus rămășițele ultimului, care zăceau sfărțecate și ruginite cam la trei metri într-o parte, ca și cum ceva explodase înăuntrul lui cu ani în urmă.

Din cauza farurilor puternice era mai greu să recunoști marca și modelul mașinii. Iar înăuntru era imposibil să zărești ceva. Mașina se opri la nici cinci metri, legănându-se pe arcurile obosite și stârnind un nor jos de

praf nisipos. Portierele din față se deschiseră. Amândouă. Și coborâră doi bărbați.

Contrar înțelegerii.

Se deschiseră și cele două portiere din spate. Mai coborâră doi bărbați.

Categoric contrar înțelegerii.

Cei patru rămaseră pe loc și-l cântăriră pe străin din priviri. Li se spusese să se aștepte la cineva masiv, iar tipul din fața lor cu siguranță corespundea descrierii. Avea un metru nouăzeci și șase. O sută treisprezece kilograme. Pieptul cât un dulap pentru arme și mâinile cât cupele de excavator. Și neîngrijit. Părul îi era aspru și nepieptănat. Nu se mai bărbierise de zile întregi. Hainele păreau ieftine și nimic nu-i venea bine, cu excepția încălțărilor. Ceva între un vagabond și un neanderthalian. Nicidecum cineva căruia să i se simtă lipsa.

Șoferul păși în față. Era cu vreo cinci centimetri mai scund decât străinul și cu aproape douăzeci și cinci de kilograme mai ușor. Purta jeanși negri și un tricou tot negru, fără mâneci. Era încălțat cu bocanci negri, în genul celor militari. Ras în cap, dar cu fața ascunsă de o barbă bogată. Ceilalți îl urmară, aliniindu-se în dreptul lui.

— Banii? spuse șoferul.

Străinul se bătu cu palma peste buzunarul din spate al jeanșilor.

— Bun. În spate, pe banchetă. Urcă, spuse șoferul, făcând semn cu capul spre mașină.

— De ce?

— Ca să te pot duce la Michael.

— Nu așa a fost înțelegerea.

- Ba așa a fost.
Străinul clătină din cap.
- Ne-am înțeles c-o să-mi spui unde e Michael.
- Să-ți spun. Să-ți arăt. Care-i diferența?
Străinul nu zise nimic.
- Haide. Ce mai aștepți? Dă-mi banii și urcă în mașină.
- Când fac o înțelegere, mă țin de ea. Vrei banii, îmi spui unde e Michael.
Șoferul ridică din umeri.
- Uite că înțelegerea s-a schimbat. O acceptai așa sau pică.
- Am s-o las să pice.
- Ia, gata, zise șoferul ducând mâna la spate și scoțând un pistol de la curea. Încetează cu prostiile și urcă în mașină.
- Nu la Michael aveai de gând să mă duci.
- Bine că te-ai prins, Sherlock!
- Aveai de gând să mă duci la altcineva. Cineva care vrea să-mi pună niște întrebări.
- Gata cu vorbăria. Urcă în mașină.
- Ceea ce înseamnă că nu poți să mă împuști.
- Ceea ce înseamnă că nu pot să te ucid. Totuși, pot să te împușc.
- Chiar poți? zise străinul.

Un martor ocular ar fi spus că străinul abia dacă se mișcase din loc, dar cumva, într-o fracțiune de secundă, reușise să reducă distanța dintre ei și să-l apuce pe șofer de încheietură. Pe care i-o înălță brusc, asemenea unui pescar mândru care își trage prada din apa mării. Îi forță brațul mult deasupra capului. Atât de sus, încât bărbatul

se ridică pe vârfuri. Apoi îl lovi cu pumnul stâng în tâmplă. Cu duritate. Genul de lovitură care în mod normal ar doborî un om. Lăsându-l lat. Doar că șoferul nu căzu. N-avea cum. Era suspendat de braț. Picioarele îi alune-cară în spate. Pistolul îi scăpă dintre degete. Umărul i se dislocă. Tendoanele se întinseră. Coastele i se frânseră. O cascadă grotescă de vătămări. Fiecare debilitantă în felul ei. Dar în acea clipă omul abia dacă sesiza vreuna dintre ele. Fiindcă toată partea de sus a corpului i se zvârcolea în chinuri. Fulgere de durere arzătoare îi sfredeleau trupul, toate plecând dintr-un singur loc. Un punct aflat chiar la subsuoară, unde se află cuibărită sub piele o rețea încâlcită de nervi și ganglioni limfatici. Exact locul care tocmai îi fusese zdrobit de articulațiile masive ale degetelor străinului.

Străinul luă pistolul căzut și-l cără pe șofer pe capota mașinii. Îl întinse pe spate, în vreme ce acesta schelălăia cu respirația întretăiată și se zbătea pe vopseaua zgâriată, după care se întoarse spre ceilalți trei și le spuse:

— Ar fi bine să plecați. Acum. Cât mai aveți posibilitatea.

Cel din centrul trioului păși în față. Era cam la fel de înalt ca șoferul. Poate un pic mai lat în umeri. Avea părul tuns scurt. Fără barbă. Trei lanțuri groase de argint în jurul gâtului. Și un rânjet răutăcios pe față.

— Ai avut noroc o dată. N-o să se mai întâmple. Acum urcă în mașină până n-apucăm să te cotonogim.

— Serios? zise străinul. Din nou?

Dar nu se mișcă. Îi văzu pe cei trei schimbând pe furie priviri între ei. Se gândi că, dacă ar fi deștepti, ar opta pentru o retragere tactică. Sau, dacă ar fi pricepuți, ar ataca împreună. Dar mai întâi unul dintre ei ar trebui

să se ducă în spate. S-ar putea preface că vrea să vadă ce face șoferul rănit. Sau că vrea să renunțe și să urce în mașină. Ori chiar să fugă. Ceilalți doi ar putea atunci să creeze o diversiune. Apoi, când el s-ar afla în locul potrivit, l-ar putea ataca toți deodată. Un asalt simultan din trei direcții. Unul dintre ei cu siguranță ar suferi ceva vătămări. Probabil doi. Dar al treilea ar putea să aibă o șansă. S-ar putea ivi o ocazie favorabilă. Dacă cineva ar fi suficient de priceput încât s-o valorifice.

Deștepți nu erau. Și nici pricepuți. Nu se retraseră. Și nimeni nu încercă manevra de învăluire. În schimb, cel din mijloc făcu încă un pas în față, singur. Adoptă un fel de postură generică de arte marțiale. Scoase un vaiet ascuțit. Și simulă o lovitură spre fața străinului. După care îi expedie o lovitură inversă cu mâna în plexul solar. Străinul îl devie cu dosul mâinii stângi și cu dreapta lovi în bicepsul atacatorului, ținându-și degetul mijlociu îndoit, cu articulația împinsă mult în față. Bărbatul scoase un țipăt și sări în spate, cu nervul axilar supraîncărcat și brațul scos temporar din uz.

— Ai face bine să pleci, îi zise străinul. Înainte să te accidentezi.

Tipul sări înainte. De data asta, fără nicio tentativă de a-și mai masca intențiile. Doar se răsuci, pentru a-i expedia o lovitură sălbatică cu brațul teafăr. Străinul se aplecă spre spate. Pumnul nimeri pe lângă el. Străinul se uită cum îi trece prin față și își repezi și el pumnul, cu încheietura degetului mijlociu scoasă la înaintare, în tricepsul adversarului său. Acum, ambele brațe ale acestuia erau scoase din uz.

— Cară-te, îi spuse străinul. Cât mai poți.

Individul făcu o fandare. Ridică piciorul drept, mai întâi coapsa, apoi laba piciorului, pivotând din genunchi. Încerca să obțină forță maximă. Ținea vintrele străinului. Dar nu reuși să se apropie. Pentru că acesta ripostă cu o lovitură vicleană de picior. Pe o traiectorie dreaptă și joasă. Direct în tibie. Fix în momentul de viteză maximă. Os contra bombeu. Bocancii străinului. Singurul lucru din dotarea lui care nu era ponosit. Cumpărați din Londra, cu ani în urmă. Strat peste strat de piele, cremă de ghetе și adeziv. Căliți de timp. Întăriți de intemperii. Iar acum, solizi ca oțelul.

Glezna individului cedă. Omul zbieră și se dădu în spate. Își pierdu echilibrul și nu reuși să și-l recapete fără ajutorul brațelor. Piciorul îi atinse solul. Capetele fracturate ale oaselor se atinseră. Se frecară între ele. Durerea îi sfâșie piciorul, arzându-i fiecare nerv. Era cu mult mai mult decât putea suporta corpul lui. Mai rezistă în poziție verticală încă o jumătate de secundă, deja inconștient. Apoi căzu pe spate și rămase lungit, nemișcat ca un copac doborât.

Ceilalți doi se întoarseră și se îndreptară spre mașină. Trecură de portierele din față. Apoi și de celelalte. Până în spate. Capacul portbagajului se deschise. Unul dintre ei dispăru din vedere. Cel mai scund. Apoi reapăru. Ținea în fiecare mână câte un obiect. Ca niște bâte de baseball, dar mai lungi. Mai groase și mai pătrătoase la un capăt. Cozi de topor. Instrumente eficiente în mâini potrivite. Tipul îi întinse una tovarășului său, după care se întoarseră amândoi, oprindu-se la ceva mai mult de un metru distanță.

— Ce-ai zice să-ți rupem picioarele? spuse cel mai înalt, lingându-se pe buze. O să poți răspunde la întrebări.

Dar n-o să mai poți merge niciodată. Fără baston. Așa că nu ne mai face să pierdem timpul și urcă în mașină. Să mergem.

Străinul nu simți deloc nevoia să le mai dea vreun avertisment. Fusese clar cu ei de la bun început. Ei erau cei care hotărâseră să ridice miza.

Cel mai scund simulă o lovitură cu bâta, dar se opri brusc. După care tipul mai înalt preluă inițiativa. Se legănă. Și își puse în bâta toată forța de care era capabil. Ceea ce era o tehnică deficitară. O greșală gravă pentru genul ăsta de armă. Străinul nu avu nimic altceva de făcut decât să se dea un pas în spate. Bucata masivă de lemn îi trecu șuierând pe lângă abdomen. Și își continuă neabătută traiectoria. Impulsul imprimat inițial era prea mare ca atacatorul să o mai poată opri. Iar el avea ambele mâini încheștate pe ea. Ceea ce-i lăsa capul descoperit. Și trunchiul. Și genunchii. Un întreg meniu de ținte tentante, toate disponibile, toate complet lipsite de apărare. În orice altă zi, străinul ar fi avut de unde alege. Dar de data aceasta nu avu timp. Bărbatul mai înalt scăpă din încurcătură. Ajutat de amicul lui. Care îl împunse pe străin în pântec, folosindu-și coada de topor pe rol de sulită. Nu împinse prea mult, vrând doar să-i atragă atenția. Repetă manevra, sperând să-l facă pe străin să se retragă. După care fandă. Urma lovitura decisivă. Sau ar fi urmat dacă n-ar fi făcut o pauză un pic prea lungă. Și nu și-ar fi înfipt picioarele un pic prea ferm în sol. Astfel încât atunci când lansă bâta, străinul știu că urmează să vină. Se mișcă într-o parte. Prinse coada de topor de la mijloc. Și trase. Tare. Tipul se pomeni târât aproape un metru în față înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Și dădu drumul cozii.

Dar deja era prea târziu. Soarta îi era pecetluită. Străinul mișcă în sus coada de topor capturată, o roti și apoi o lăasă să cadă direct în țeasta adversarului. Care dădu ochii peste cap. Genunchii i se îndoiră, iar bărbatul se prăvăli moale și fără vlagă la picioarele străinului. N-avea să se ridice de-acolo prea curând. Asta era sigur.

Tipul mai înalt privi în jos. Văzu starea în care se afla amicul lui. Și lovi cu coada de topor în direcție opusă. Țintind capul străinului. Lovi mai aprig ca înainte. Dorind să se răzbune. Sperând să supraviețuiască. Și rată. Din nou. Devenind încă o dată vulnerabil. Dar de data asta altceva îl salvă. Faptul că era ultimul din gașca lui rămas în picioare. Singura sursă de informații disponibilă. Acum, avea valoare strategică. Ceea ce îi oferî șansa să mai încerce o lovitură. Pe care o expedie, iar străinul o pară. Individul continuă să lovească, secerând în stânga și-n dreapta, ca un tăietor de lemne ieșit din minți. Mai izbuti vreo douăsprezece asemenea lovituri la viteză maximă, după care rămase fără combustibil.

— Să-mi bag picioarele, spuse el, lăsând să-i scape coada de topor.

Duse mâna la spate și scoase pistolul.

— Să le ia naiba de răspunsuri la întrebări. Să dea dracu' dacă mă mai interesează să te iau viu de-aici.

Făcu doi pași în spate. Ar fi trebuit să facă trei. Nu luase în calcul cât de lungi erau brațele străinului.

— Să nu ne pripim.

Străinul mânuiește scurt coada de topor și-i zbură pistolul din mână. Apoi se apropie și-l înșfăcă de ceafă.

— Poate c-o să facem plimbarea aia. Pentru că, să vezi drăcie, am și eu întrebările mele. Poți...

— Încetați!

Era vocea unei femei. Sigură pe ea. Autoritară. Venind din umbrele de lângă șirul de garaje din dreapta. Cineva nou intrat în scenă. Străinul sosise cu trei ore mai devreme, la 8 seara, și cercetase fiecare palmă de teren a complexului. Era sigur că atunci nu se ascundea nimeni acolo.

— Dă-i drumul!

O siluetă se desprinsese din întuneric. O femeie. În jur de 1,80 metri. Zveltă. Șchiopătând ușor. Cu brațele întinse în față, în timp ce în mâini puteai ghici conturul compact al unui pistol negru-mat.

— Dă-te mai încolo.

Străinul nu se clinti. Și nici nu slăbi strânsoarea.

Femeia ezită. Celălalt bărbat se afla între ea și străin. Nu era o poziție ideală. Dar acesta era cu vreo cincisprezece centimetri mai scund. Și ușor într-o parte. Asta îi lăsa la dispoziție o țintă. O porțiune din pieptul străinului. Un dreptunghi. De aproximativ cincisprezece pe douăzeci și cinci de centimetri. Femeia se gândi că era suficient de mare. Și se găsea, mai mult sau mai puțin, în poziția corectă. Trase aer în piept. Expiră lin. Și apăsă pe trăgaci.

Străinul căzu pe spate. Ateriză cu brațele întinse în lateral, un genunchi ridicat și capul întors într-o parte, cu fața spre gardul de la frontieră. Era complet nemișcat. Cămașa îi era sfâșiată. Tot pieptul era lunecos, lipicios și roșu. Dar nu se vedea țâșnind sânge arterial. Nici urmă de puls cardiac.

Absolut niciun semn de viață.

Zona ordonată și bine îngrijită pe care oamenii o numeau acum *Plaza* fusese cândva un crâng întins de nuci

negri. Care crescuseră netulburați vreme de secole. Apoi, prin anii 1870, un negustor a început să-și lase catării să se odihnească la umbra lor, în timpul drumurilor sale dus-întors spre California. Pentru că i-a plăcut locul, a construit acolo o baracă. Iar când vârsta înaintată nu i-a mai permis să străbată continentul în lung și în lat, și-a vândut animalele și a rămas acolo.

I-au urmat exemplul și alții. Cocioaba a devenit sat. Satul s-a transformat în oraș. Orașul s-a divizat în două, ca o celulă, multiplicându-se cu lăcomie. Ambele jumătăți au înflorit. Una la sud. Cealaltă la nord. Au urmat mulți ani de dezvoltare constantă. Apoi stagnarea. Iar în final, declinul. Lent, sumbru și de neoprit. Până când a primit un impuls neașteptat, spre sfârșitul anilor 1930. În zonă și-a făcut apariția o armată de topografi. Urmată de muncitori. Constructori. Ingineri. Chiar și câțiva artiști și sculptori. Toți trimiși de WPA¹.

Niciunul dintre localnici nu știa de ce fuseseră alese cele două orașe. Unii spuneau că era vorba de o eroare. Un birocrat care a citit incorect ce scria pe un dosar și a trimis resursele într-un loc greșit. Alții au presupus că vreun mahăr de la Washington trebuie să-i fi fost dator primarului cu ceva. Dar oricare ar fi fost motivul, nimeni n-a obiectat. Mai ales cu toate drumurile noi care se construiau. Cu podurile noi. Și cu tot felul de clădiri care se înălțau. Proiectul a durat ani în șir. Și a lăsat o urmă permanentă. Tradiționalele arcade din chirpici din oraș au devenit un pic mai pătrătoase. Exterioarele din stuc,

¹ Agenție americană având succesiv denumirile Works Progress Administration și Work Projects Administration, înființată în 1935 cu scopul de a acorda ajutoare sociale după Marea Depresiune. (N.t.)

ceva mai uniforme. Rețeaua stradală, mai bine organizată. Iar atracțiile, mult mai generoase. În regiune au apărut școli. Birouri municipale. Remize de pompieri. O secție de poliție. Un sediu administrativ. Un muzeu. Și un centru medical.

Populația a scăzut din nou cu trecerea deceniilor, după ce banii de la guvern s-au terminat. O parte din amenajări au ajuns să fie demodate. Unele au fost vândute. Altele, demolate. Dar centrul de sănătate a rămas principala sursă de asistență medicală pe o rază de mulți kilometri în jur. Avea un cabinet. O farmacie. O clinică, cu câteva zeci de paturi. Un salon pediatric, cu locuri în care părinții puteau să stea cu copiii lor bolnavi. Și, grație dărniceii planificatorilor din programul New Deal, chiar și o morgă. Era ascunsă la subsol. Iar ăsta era locul unde lucra a doua zi, dis-de-dimineață, doctorul Houllier.

Doctorul Houllier avea 72 de ani. Toată viața fusese în slujba orașului. Cândva, făcuse parte dintr-o echipă. Acum, rămăsese singurul medic. Era responsabil pentru toate, de la nașterea copiilor la tratarea răcelilor și cancerului. Și de morți tot el se ocupa. Acesta fiind și motivul pentru care își începuse ziua de lucru atât de devreme. Venise la muncă de cu noapte. De când promise un telefon legat de un schimb de focuri la periferia orașului. Era genul de lucru care atrăgea atenția. Știa asta din experiență. Aștepta o vizită. Nu peste mult timp. Și trebuia să fie pregătit.

Pe birou se afla un computer, însă era oprit. Doctorul Houllier prefera să-și scrie însemnările de mână. Așa ținea minte mai bine unele lucruri. Și avea un format. Unul pe care și-l concepute singur. Nu era sofisticat, dar

funcționa. Era mai bun decât toate chestiile pe care încercaseră să i le vâre pe gât puștii ăia mintoși din Silicon Valley. Și, mai important în situația dată, nu lăsa nicio urmă electronică care să poată fi recuperată cândva. Doctorul Houllier se așeză la birou, luă stiloul Montblanc pe care i-l dăruise tatăl lui când absolvise Facultatea de Medicină și începu să consemneze rezultatele activității sale nocturne.

Nu se auzi nicio bătaie în ușă. Niciun salut. Nicio formulă de politețe. Ușa se deschise pur și simplu și intră un bărbat. Același ca de fiecare dată. Puțin trecut de 40 de ani, cu păr des și creț, costum din olandă cafenie. *Arogantul*, cum îi zicea în secret doctorul Houllier, din cauza mersului săltăreț. Nu-i știa numele real. Și nici nu dorea să-l afle.

Bărbatul începu din capătul îndepărtat al încăperii. Zona frigorifică. *Dulapul de carne*, cum îi spunea doctorul Houllier, după decenii în care avusese de-a face cu conținutul acestuia. Acolo se găsea un șir de cinci uși din oțel. Tipul se apropie și examinează pe rând fiecare mâner, fără să atingă vreunul. Niciodată nu le atinge. Apoi se duse la masa pentru autopsii din centru. Merse mai departe, spre șirul de cărucioare din oțel, aflate lângă peretele îndepărtat, din preajma autoclavei. În fine, se apropie de birou.

— Telefonul, zise el întinzând mâna.

Doctorul Houllier îi dădu mobilul. Tipul se asigură că dispozitivul nu înregistra nimic, îl puse în buzunarul de la pantaloni și se întoarse către ușă.

— Liber, spuse el.

Intră un alt bărbat. *Călugărița*, îl numise doctorul Houllier, pentru că, ori de câte ori se uita la individul ăsta cu membre lungi și subțiri, piept costeliv și ochi bulbucați, gândul îi zbura inevitabil la o insectă. Cicatricea mare și triunghiulară, rămasă de la o arsură, de pe obraz și cele trei degete lipsă care-i făceau mâna dreaptă să semene cu o gheară întăreau efectul. Cu toate că doctorul Houllier știa cum îl cheamă. Waad Dendoncker. Toți locuitorii orașului îl știau, chiar dacă nu-l întâlniseră niciodată.

După Dendoncker intră un al treilea bărbat. Semăna puțin cu Arogantul, dar avea părul mai drept și un costum mai închis la culoare. Fața era așa de anonimă și felul de-a se mișca atât de banal, încât doctorul Houllier nu se simțise niciodată motivat să-i găsească o poreclă.

Dendoncker se opri în mijlocul încăperii. Părul deschis la culoare era aproape invizibil în lumina puternică. Făcu o întoarcere de 360 de grade, lent, scanând spațiul din jurul lui. Apoi se răsuci spre doctorul Houllier.

— Arată-mi, spuse el.

Doctorul Houllier traversă încăperea. Se uită la ceas, apoi acționează pârghia care deschidea ușa centrală a dulapului de carne. Trase suportul culisant, dând la iveală un cadavru acoperit cu un cearșaf. Era înalt. Aproape la fel de lung ca suportul pe care era întins. Și lat. Umerii abia îi încăpeau prin deschizătură. Doctorul Houllier ridică încet cearșaful, dezvelindu-i capul. Era al unui bărbat. Avea părul murdar și nepieptănat. Fața era colțuroasă și palidă, iar ochii erau închiși cu bandă adezivă.

— Mișcă-te, zise Dendoncker împingându-l pe doctor într-o parte.

Smulse cearșaful cu totul și îl lăsa să cadă pe podea. Corpul era gol. Dacă David al lui Michelangelo fusese sculptat pentru a întruchipa frumusețea masculină, tipul ăsta ar fi putut să fie un alt exemplar din aceeași serie. Dar unul aflat la capătul opus al spectrului. Nu avea nimic elegant. Nimic delicat. Aici era vorba doar de forță și brutalitate. Pur și simplu.

— Asta l-a ucis? întrebă Dendoncker arătând spre rana din pieptul tipului.

Era ușor ieșită în afară. Marginile erau aspre și neregulate și căpătaseră o nuanță brună.

— Ei, de lene sigur n-a murit, zise doctorul Houllier, aruncând o privire spre ceasul de la mână. Pot să-ți garantez asta.

— A mai fost împușcat înainte.

Dendoncker arată spre un grup de cicatrici de pe cealaltă parte a pieptului individului.

— Și mai e și *asta*.

— Cicatricea de pe abdomen? zise doctorul Houllier privind în jos.

— Arată ca un soi de creatură marină. Cred că a fost înjunghiat cândva.

— Aia nu e rană de cuțit. E cu totul altceva.

— Ce?

— Nu contează. Ce altceva mai știm despre el?

— Nu prea multe.

Doctorul Houllier ridică cearșaful și-l întinse peste cadavru, inclusiv peste cap. Dendoncker trase din nou de el și-l lăsa să cadă pe podea. Nu terminase de examinat cea mai mare cicatrice a mortului.

— Am vorbit cu șeriful, zise doctorul în timp ce se ducea spre birou. Se pare că individul era un vagabond. Își luase o cameră la Border Inn. Plătise cu bani gheață cazarea până în weekendul următor, dar nu avea niciun fel de obiecte personale. Și se înregistrase cu o adresă falsă: One East 161st Street, Bronx, New York.

— De unde știi că-i falsă?

— Pentru că am fost acolo. E un alt fel de a spune *Stadionul Yankee*. Și numele pe care l-a folosit era fals. A semnat în registru ca John Smith.

— Smith? Poate că așa-l chema.

Doctorul clătină din cap. Scoase o pungă închisă etanș din sertarul de sus al biroului și i-o dădu lui Dendoncker.

— Uită-te și tu. Avea chestia asta în buzunar.

Dendoncker desfăcu punga și scoase un pașaport. Era boțit și uzat. Îl deschise la a doua pagină. *Informații personale*.

— Zice că-i expirat.

— Nu contează. Identitatea e valabilă. Și uită-te la poză. E veche, dar se potrivește.

— Bine. Ia să vedem. Nume: Reacher. Prenume: Jack. Fără al doilea nume. Naționalitate: Statele Unite ale Americii. Locul nașterii: Berlin, Germania de Vest. Interesant.

Dendoncker se uită din nou la cadavrul din sertar. La cicatricea de pe abdomen.

— Poate că nu-l căuta pe Michael. Poate că mă căuta pe mine. Până la urmă, e bine că nebuna aia l-a ucis.

Dendoncker se întoarce și aruncă pașaportul în coșul de gunoi de lângă biroul doctorului.

— Observații?